

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii
Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău

(repararea prejudiciului material și moral, cauzat prin infracțiune)

împotriva deciziei din 15 aprilie 2025 a Curții de Apel Sud, sediul Comrat,

(Dosarul nr. 2ra-523/25

NR. PIGD 2-24010010-01-2ra-30072025)

Recurs inadmisibil. Răspunderea statului pentru prejudiciul pretins cauzat prin actele organelor de urmărire penală și ale instanțelor judecătorești nu poate fi angajată în lipsa întrunirii condițiilor legale expres prevăzute, iar simplul dezacord al persoanei cu soluțiile adoptate sau invocarea abstractă a existenței unei infracțiuni nu suplinește obligația de a dovedi fapta ilicită, prejudiciul și legătura de cauzalitate.

Judecătoria Anenii Noi, sediul Central (jud. N. Ghedrovici)

Curtea de Apel Sud, sediul Comrat (jud. A. Mironov, G. Colev, V. Hudova)

8 aprilie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților, admisibilitatea recursului declarat de Daniliuc Nicolae,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Gheorghe Stratulat,

Ion Munteanu, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 2 mai 2023 Daniliuc Nicolae s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău cu privire la repararea prejudiciului moral, cauzat prin infracțiune, precum și compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică.

2. În motivarea cererii de chemare în judecată, a indicat că la 25 august 2021, s-a adresat Procurorului General al Republicii Moldova cu o plângere penală, solicitând dispunerea începerii urmăririi penale în privința judecătorului Cupcea Veronica din cadrul Judecătoriei Orhei, sediul Central, în temeiul art. 307 Cod penal – pronunțarea cu bună știință a unei încheieri vădit ilegale din 20 august 2021, precum și în temeiul art. 339 Cod penal – uzurparea puterii judecătorești, soldată cu urmări grave.

3. A susținut că, în procesul examinării plângerii, au fost încălcate prevederile art. 19, art. 254 și art. 274 din Codul de procedură penală, în condițiile în care Procurorul General și procurorii aveau obligația de a examina circumstanțele cauzei în mod complet, obiectiv și sub toate aspectele, în vederea stabilirii adevărului, urmând ca, în baza probelor acumulate, să dispună prin ordonanță motivată începerea urmăririi penale sau refuzul acesteia.

4. Totodată, a subliniat că normele de drept incidente sunt obligatorii pentru toate autoritățile publice, inclusiv pentru Procurorul General și procurorii din cadrul Procuraturii Republicii Moldova.

5. A menționat că, la 2 septembrie 2021, a primit o scrisoare din partea Procuraturii Republicii Moldova, semnată de procurorul Gavriliță Oleg, prin care s-a dispus refuzul începerii urmăririi penale.

6. Ulterior, la 13 septembrie 2021, a contestat acțiunile procurorului menționat, apreciate ca fiind ilegale și abuzive, adresând o plângere Procurorului General, în temeiul art. 299¹ și art. 299² Cod de procedură penală. De asemenea, la 16 septembrie 2021, a primit o nouă scrisoare din partea Procuraturii Generale, semnată de procurorul Dimitraș Marcel, prin care a fost reiterat refuzul de a porni urmărirea penală.

7. La 27 septembrie 2021, a contestat acțiunile procurorilor în fața Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, în temeiul art. 313 Cod de procedură penală. Prin încheierea din 15 noiembrie 2021, instanța de judecată a respins plângerea ca neîntemeiată, reținând caracterul declarativ și nefondat al argumentelor invocate, precum și lipsa unor încălcări ale termenului legal de examinare.

8. Împotriva acestei încheieri, la 13 decembrie 2021, a declarat recurs la Curtea de Apel Chișinău, în temeiul art. 437 - 451 Cod de procedură penală. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 2 martie 2022, recursul a fost respins ca nefondat, instanța reținând că acțiunile organelor de urmărire penală și ale procurorilor au fost conforme normelor de procedură penală.

9. A invocat că, până în prezent, nu a primit răspunsuri la întrebările formulate și nu a fost audiat, susținând că a fost ignorat de către autoritățile competente. În susținerea poziției sale, acesta a făcut trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, subliniind obligația autorităților de a adopta decizii motivate și de a examina efectiv toate argumentele părților, în conformitate cu exigențele art. 6 §1 din Convenție.

10. De asemenea, a susținut că refuzurile procurorilor au un caracter superficial și nu corespund obligației statului de a efectua o investigație efectivă, invocând în acest sens jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, inclusiv cauza Mătășaru și Savinschi contra Moldovei.

11. Totodată, acesta a invocat prevederile Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 3 din 9 iunie 2014, reținând că lipsa unui răspuns explicit la argumentele esențiale ale părților echivalează cu încălcarea dreptului la un proces echitabil.

12. A mai indicat că autoritățile naționale, organul de urmărire penală, procurorii și instanțele de judecată, au încălcat prevederile Codului de procedură penală, neefectuând o cercetare efectivă a cauzei.

13. În drept, acțiunea a fost întemeiată pe prevederile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 1, 6, 13 și 41 din Convenția europeană a drepturilor omului, precum și pe dispozițiile Constituției Republicii Moldova și ale Codului civil.

14. A susținut că autoritățile statului, inclusiv Președintele Republicii Moldova și organele procuraturii, poartă răspundere pentru numirea în funcție a persoanelor vizate, invocând existența elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 307 și art. 339 Cod penal.

15. În consecință, a solicitat încasarea, în mod solidar, de la Președintele Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău și Judecătoria Chișinău, a sumei de 50 000 euro cu titlu de prejudiciu moral, precum și a sumei de 20 000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

16. Prin hotărârea Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 27 februarie 2024 s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău cu privire la încasarea în mod solidar a prejudiciului moral în sumă de 50000 Euro, cauzat prin infracțiune și a cheltuielilor pentru asistența juridică în sumă de 20000 lei.

17. Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că, din coroborarea materialelor cauzei și a probelor administrate, nu rezultă existența condițiilor legale pentru angajarea răspunderii statului în temeiul prejudiciului pretins de reclamant, or, simpla nemulțumire a acestuia față de soluțiile adoptate de organele de urmărire penală și instanțele de judecată nu echivalează cu existența unui act ilegal în sensul art. 2006 și art. 2007 Cod civil.

18. Instanța a reținut că plângerile formulate de Daniliuc Nicolae împotriva refuzului de pornire a urmăririi penale au fost examinate succesiv de procurori, iar ulterior au fost supuse controlului judecătoresc în procedura prevăzută de art. 313 Cod de procedură penală, fiind respinse ca neîntemeiate atât de instanța de fond, cât și de instanța de recurs, care au constatat legalitatea acțiunilor organelor de urmărire penală și lipsa unor încălcări procedurale.

19. Totodată, instanța a constatat că Daniliuc Nicolae nu a prezentat probe pertinente și concludente care să ateste existența unei condamnări ilegale, trageri ilegale la răspundere penală ori a altor situații expres prevăzute de lege ce ar atrage răspunderea statului, în sensul Legii nr. 1545/1998, precum și al art. 2007 Cod civil, nefiind incident nici cazul constatării unei încălcări de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

20. Instanța de fond a mai reținut că pârâții indicați nu au calitatea procesuală corespunzătoare pentru asemenea pretenții, în condițiile în care, potrivit legii, statul este reprezentat în astfel de litigii de Ministerul Justiției, iar nu de autoritățile nominalizate de Daniliuc Nicolae.

21. De asemenea, s-a constatat că Daniliuc Nicolae nu a făcut dovada existenței unui prejudiciu moral cert, a întinderii acestuia și a legăturii de cauzalitate dintre pretensele acțiuni ilegale și prejudiciul invocat, iar în privința cheltuielilor de asistență juridică nu au fost prezentate înscrisuri confirmative privind suportarea acestora.

22. Prin urmare, instanța de fond a concluzionat că acțiunea este vădit neîntemeiată, întrucât nu sunt întrunite cumulativ condițiile răspunderii civile delictuale a statului, respectiv existența faptei ilicite, a prejudiciului, a legăturii de cauzalitate și a vinovăției, motiv pentru care a dispus respingerea cererii de chemare în judecată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

23. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 26 martie 2024, Daniliuc Nicolae a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Anenii Noi, sediul Central din 27 februarie 2024, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

24. În motivarea cererii de apel, a indicat că prin cererea de chemare în judecată din 2 mai 2023, nu a invocat, ca temei de drept al pretențiilor formulate, prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998.

25. Astfel, a menționat că și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile

civile și politice, art. 1, 5, 6 și 41 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția menționată, art. 1, 4, 7, 8, 20, 24, 25 și 53 din Constituția Republicii Moldova, precum și pe prevederile art. 19, 2006 și 2007 din Codul civil.

26. Totodată, a susținut că formularea pretențiilor, determinarea părților împotriva cărora acestea sunt înaintate, precum și invocarea circumstanțelor de fapt și de drept constituie prerogative exclusive ale reclamantului, instanța de judecată neavând dreptul să modifice, din oficiu, obiectul acțiunii, cadrul procesual sau temeiurile juridice invocate. În opinia sa, intervenția instanței de fond în acest sens ar constitui un abuz.

27. A mai invocat că instanța de fond a respins acțiunea pe motivul inexistenței unei infracțiuni, concluzie pe care o consideră neîntemeiată, susținând că, în lipsa unei ordonanțe definitive și irevocabile de refuz în pornirea urmăririi penale, subzistă o bănuială rezonabilă privind săvârșirea unei infracțiuni.

28. De asemenea, Daniliuc Nicolae a afirmat că, în circumstanțele cauzei, acțiunile judecătorului vizat întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 307 Cod penal – pronunțarea cu bună știință a unei hotărâri contrare legii, precum și de art. 339 Cod penal – uzurparea puterii judecătorești, soldată cu urmări grave.

29. Totodată, a susținut că refuzul procurorilor de a adopta o ordonanță motivată de refuz în pornirea urmăririi penale nu poate conduce la concluzia inexistenței faptelor ilicite, menționând că acest refuz ar fi determinat de considerente subiective.

30. În drept, Daniliuc Nicolae și-a întemeiat cererea de apel pe prevederile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 1, 6, 13 și 41 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, art. 1, 4, 7, 8 și 20 din Constituția Republicii Moldova, art. 19 și 2006 din Codul civil, precum și pe dispozițiile art. 357–396 din Codul de procedură civilă.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

31. Prin decizia din 15 aprilie 2025, Curtea de Apel Sud, sediul Comrat a respins apelul declarat de Daniliuc Nicolae, a menținut hotărârea Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 27 februarie 2024, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de Daniliuc Nicolae împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău, cu privire la repararea prejudiciului material și moral, cauzat prin infracțiune, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

32. Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că soluția instanței de fond este legală și întemeiată, fiind adoptată cu respectarea normelor de drept material și procedural incidente, iar criticile invocate de apelant nu sunt de natură să răstoarne concluziile acesteia.

33. Instanța de apel a constatat că pretențiile lui Daniliuc Nicolae privind repararea prejudiciului moral pretins a fi cauzat prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor de judecată nu se încadrează în ipotezele strict și limitativ prevăzute de art. 2007 Cod civil și de Legea nr. 1545/1998, în lipsa unor situații precum condamnarea ilegală, tragerea ilegală la răspundere penală sau constatarea unei încălcări de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

34. Totodată, instanța de apel a reținut că Daniliuc Nicolae nu a făcut dovada existenței unei fapte ilicite imputabile autorităților vizate, a prejudiciului pretins și a legăturii de cauzalitate dintre acestea, limitându-se la exprimarea dezacordului față de soluțiile adoptate de procurori și instanțele de judecată, ceea ce, prin sine, nu poate constitui temei pentru angajarea răspunderii civile a statului.

35. De asemenea, instanța de apel a reținut că acțiunea a fost îndreptată împotriva unor pârâți necorespunzători, or, potrivit cadrului legal aplicabil, statul, în asemenea litigii, este reprezentat de Ministerul Justiției, iar nu de autoritățile indicate de reclamant.

36. În același timp, instanța a subliniat că inexistența unei hotărâri judecătorești definitive prin care să fie constatată ilegalitatea acțiunilor invocate sau să fie stabilită săvârșirea unei infracțiuni exclude posibilitatea acordării despăgubirilor solicitate, întrucât simpla invocare a unor presupuse încălcări nu este suficientă pentru a fundamenta răspunderea statului.

37. Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că hotărârea instanței de fond a fost pronunțată în baza unei aprecieri corecte și complete a circumstanțelor de fapt și a probelor administrate, precum și cu aplicarea justă a normelor de drept, motiv pentru care apelul a fost respins ca neîntemeiat, cu menținerea hotărârii atacate.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

38. La 30 iulie 2025, Daniliuc Nicolae, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Sud, sediul Comrat din 15 aprilie 2025, solicitând casarea acesteia, precum și a hotărârii Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 27 februarie 2024, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii depuse împotriva Președintelui Republicii Moldova, Procuraturii Republicii Moldova, Curții de Apel Chișinău și Judecătoriei Chișinău cu privire la repararea prejudiciului moral, cauzat prin infracțiune, precum și compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică.

39. În esență, prin cererea de recurs, cu reiterarea argumentelor expuse anterior în cererea de chemare în judecată și cererea de apel, a invocat că instanța de fond ar fi aplicat în mod eronat prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, deși în cererea de chemare în judecată nu a invocat această lege ca temei juridic, ci și-a întemeiat pretențiile pe dispozițiile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 1, 5, 6 și 41 din Convenția europeană a drepturilor omului, art. 1 din Primul Protocol adițional, art. 1, 4, 7, 8, 20, 24, 25 și 53 din Constituția Republicii Moldova, precum și art. 19, 2006 și 2007 Cod civil.

40. Recurentul a susținut că instanțele au depășit limitele rolului lor procesual, intervenind în mod nejustificat asupra cadrului procesual stabilit de reclamant, modificând temeiurile de drept și apreciind în mod abuziv obiectul cererii.

41. Totodată, a criticat instanța de apel pentru faptul că nu s-ar fi pronunțat asupra argumentelor invocate în apel și ar fi menținut formal soluția primei instanțe.

42. În dezvoltarea motivelor de recurs, acesta a invocat prevederile art. 274 Cod de procedură penală, susținând că, în lipsa unei ordonanțe motivate definitive și irevocabile de refuz în pornirea urmăririi penale, subzistă o bănuială rezonabilă privind săvârșirea unei infracțiuni.

43. A reiterat că, în speță, ar exista elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 307 alin. (2) Cod penal și art. 339 Cod penal, iar refuzul organelor de urmărire penală de a porni urmărirea penală nu ar înlătura existența acestora.

44. De asemenea, recurentul a susținut că prejudiciul moral cauzat prin infracțiune urmează a fi reparat, indicând suma de 50 000 euro cu acest titlu, precum și suma de 20 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și 400 lei taxă de timbru.

45. Prin referința depusă asupra cererii de recurs, reprezentantul Președintelui Republicii Moldova, secretarul general adjunct Tonu Lilia, a solicitat declararea inadmisibilității recursului formulat de Daniliuc Nicolae împotriva deciziei Curții de Apel Sud, sediul Comrat din 15 aprilie 2025.

46. În susținerea poziției sale, a indicat că argumentele recurentului privind aplicarea eronată a Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 nu pot fi admise, întrucât această lege constituie cadrul normativ special aplicabil în materia reparării prejudiciului cauzat prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, fiind direct incidentă în cauză.

47. Totodată, a evidențiat că situația invocată de recurent nu se încadrează în cazurile expres și limitativ prevăzute de art. 6 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998, nefiind întrunite condițiile pentru angajarea răspunderii statului, iar pretențiile privind repararea prejudiciului moral nu au temei legal.

48. În continuare, a susținut că motivele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, întrucât acestea reiau argumente de fapt și de drept deja examinate de instanțele inferioare, fără a demonstra erori de drept susceptibile de casare. De asemenea, s-a subliniat că simplul dezacord al recurentului cu soluția instanței de apel și reiterarea circumstanțelor cauzei nu constituie temei de recurs.

49. În referință, a mai evidențiat că recursul trebuie să conțină critici concrete de nelegalitate, iar nu doar expunerea nemulțumirii față de soluția adoptată, iar în speță aceste cerințe nu au fost respectate.

50. Totodată, a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia dreptul de acces la instanță nu este absolut și poate fi supus unor condiții de admisibilitate.

51. Prin referința depusă asupra cererii de recurs, reprezentantul Judecătorei Chișinău, președintele interimar Damaschin Conastantin, a solicitat declararea inadmisibilității recursului, invocând lipsa temeiurilor legale pentru admiterea acestuia.

52. În susținerea poziției sale, a indicat că procedura admisibilității recursului presupune verificarea existenței temeiurilor prevăzute de art. 432 Cod de procedură civilă, iar inadmisibilitatea este incidentă în condițiile art. 433 Cod de procedură civilă, inclusiv atunci când recursul nu se încadrează în aceste temeiuri sau este vădit neîntemeiat.

53. În acest sens, a menționat că argumentele invocate de recurent constituie obiecții de fapt și de drept deja examinate de instanța de apel, asupra cărora aceasta s-a pronunțat, fiind apreciate corespunzător, nefiind relevante erori de drept sau circumstanțe care să atragă casarea deciziei contestate.

54. Totodată, a reținut că nu există aparența încălcării dreptului recurentului la un proces echitabil, în sensul art. 6 §1 din Convenția europeană a drepturilor omului, întrucât instanța de apel a examinat cauza și argumentele părților în limitele legii.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

55. Articolul 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

56. Articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

57. Articolul 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

58. Articolul 433 alin. (1), lit. f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.

(2) Recursul declarat în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) nu poate fi declarat inadmisibil în temeiul alin. (1) lit. e) din prezentul articol.”

59. Articolul 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

60. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, completul de judecată menționează că Curtea de Apel Sud sediul Comrat a pronunțat dispozitivul deciziei în ședință publică la 15 aprilie 2025 (f.d. 215). Decizia motivată a instanței de apel a fost comunicată participanților la proces la 23 iunie 2025 (fapt confirmat prin avizul de recepție finală anexat la materialele cauzei). În aceste condiții, recursul declarat de Daniliuc Nicolae, la 30 iulie 2025, se consideră depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

61. La caz, examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art.432 alin.(2)-(4) din Codul de procedură civilă în redacția legii în vigoare la data depunerii recursului.

62. Verificând motivele de casare, invocate în recursul declarat de Daniliuc Nicolae, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că acesta nu cade sub incidența temeiurilor prevăzute la art. 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel și nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

63. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că recursurile exercitate conform Secțiunii a II-a au caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

64. Totodată, potrivit jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri.

65. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul declarat de Daniliuc Nicolae, conține obiecții de fapt și de drept, similare celor expuse anterior în cadrul examinării cauzei, care au fost analizate de către instanța de apel, fiind apreciate corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurenților la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

66. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea

recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului presupune nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate instanței de apel și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici.

67. De asemenea, completul de judecată observă că recurentul nu a demonstrat existența vreuneia dintre situațiile expres prevăzute de lege, precum caracterul arbitrar al deciziei contestate sau aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, limitându-se la afirmații generale, nesustținute prin argumente juridice pertinente.

68. În ceea ce privește critica referitoare la aplicarea Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că aceasta constituie actul normativ special ce reglementează condițiile angajării răspunderii statului pentru prejudiciile cauzate prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, fiind, prin natura sa, incidentă raportului juridic dedus judecății, indiferent de invocarea expresă sau nu de către reclamant.

69. Prin urmare, instanțele inferioare au procedat corect aplicând dispozițiile legii speciale, iar susținerea recurentului privind pretinsa modificare a temeiului juridic al acțiunii nu poate fi reținută, în condițiile în care instanța are obligația de a da calificarea juridică exactă raportului dedus judecății, în baza principiului „iura novit curia”.

70. Totodată, Completul de judecată reține că pretențiile recurentului privind repararea prejudiciului moral în sumă de 50 000 euro și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 20 000 lei nu sunt susținute prin probe care să ateste existența cumulativă a condițiilor răspunderii civile delictuale a statului, respectiv fapta ilicită, prejudiciul, legătura de cauzalitate și vinovăția, astfel cum corect au reținut instanțele inferioare.

71. În același timp, Completul de judecată subliniază că inexistența unei hotărâri definitive prin care să fie constatată ilegalitatea acțiunilor invocate sau să fie stabilită săvârșirea unei infracțiuni exclude, în principiu, posibilitatea acordării despăgubirilor solicitate în temeiul cadrului normativ invocat.

72. Referitor la invocarea încălcării dreptului la un proces echitabil, completul de judecată reține că instanța de apel a examinat cauza în limitele cererii de apel, a analizat argumentele relevante și a pronunțat o soluție motivată, nefiind constatată vreo aparență de încălcare a art. 6 §1 din Convenția europeană a drepturilor omului.

73. În consecință, Curtea constată că cererea de recurs nu conține critici reale de nelegalitate, ci doar exprimă dezacordul recurentului cu soluția adoptată, fără a demonstra existența unor erori de drept care să justifice intervenția instanței de recurs.

74. Drept urmare, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că argumentele invocate de recurent nu pot constitui temei de admisibilitate a recursului,

deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

75. În astfel de circumstanțe, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a aprecia recursul declarat de Daniliuc Nicolae, ca fiind inadmisibil.

76. Din aceste motive, în conformitate cu art. 431 alin.(1) și (2), art.433 lit. a) din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursului, art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de Daniliuc Nicolae.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Gheorghe Stratulat

Ion Munteanu